

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Mont Perdut.
Fotografia de
David Buenacasa.*

**Núm. 231
Novembre
desembre
2000**

Butlletí de la SEAS, 231 – Novembre-desembre 2000

CICLE SOBRE L'AIGUA

3 novembre — Conferència «La qualitat de l'aigua que bevem», per Roger Lloret, a les 20,30 h, al local de la SEAS.

5 novembre — Excursió a Sant Benet i Susqueda (la Selva), amb sortida del Parador a les 7 h.

1 desembre — Conferència «L'aigua a Catalunya. Ens calen transvasaments», per Narcís Prat, a les 20,30 h, al local de la SEAS.

3 desembre — Excursió a l'embassament de Foix (Alt Penedès), amb sortida del Parador a les 7 h.

12 gener 2001 — Conferència «El control de la qualitat de l'aigua dels rius», per Lluís Godé (ACA), a les 20,30 h, al local de la SEAS.

14 gener — Excursió al congost de Fraguerau (Priorat), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

12 novembre — Excursió de Martorell als castells del Pairet i de Sant Jaume (Baix Llobregat), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 8 h.

26 novembre — Excursió a la Plana Novella, can Grau i Jafra (Garraf), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 8 h.

17 desembre — Excursió a la cova

i ermita de Santa Agnès (Sant Llorenç del Munt), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 7,30 h.

14 gener 2001 — Excursió a Riells i Sant Miquel del Fai (Vallès Occ.), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 7 h.

28 gener — Excursió a la serra de Collserola (Baix Llobregat), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 8 h.

ALTA MUNTANYA

11-12 novembre — Excursió a la Torre d'Eina (muntanyes de Núria).

2 desembre — Col·locació del Pessebre de la SEAS al cim del Casamanya (Andorra).

20-21 gener 2001 — Excursió al Cambradase, corredor Vermicelle (muntanyes de Núria).

**CICLE D'INICIACIÓ
A L'ALTA MUNTANYA**

17 desembre — Excursió al pic de Montmalús (Andorra).

27-28 gener 2001 — Excursió amb pràctiques de piolet i grampons al Pirineu.

LA SEAS I L'AIGUA

Narcís Prat i Maria Rieradevall

Aquest any la SEAS dedica el seu cicle de conferències a l'aigua i la seva gestió. És un cicle demanat per votació popular, fet que indica l'interès que desperta el tema entre els socis i que s'escau en un moment de rabiosa actualitat, ja que en la premsa surten gairebé cada dia notícies sobre el «Plan Hidrológico Nacional». El cicle pretén informar i també opinar sobre aquest tema en tots els seus vessants, des de l'aprofitament dels recursos fins a l'educació ambiental.

Respecte a l'aigua, hi ha diversos tòpics que semblen veritats immutables i que són usats en els diaris en favor d'una hipòtesi que sembla incontrovertible: no falta aigua al món ni a Espanya, el que passa és que està mal distribuïda. Una altra afirmació que tot sovint sentim és que l'aigua es perd al «mar» i, per tant, cal aprofitar-la. També es parla de la solidaritat hídrica dels que «van sobrats d'aigua» cap aquells a qui els en falta.

En el cicle diversos especialistes reflexionaran sobre aquests mites i la seva realitat actual. Veurem com, a escala mundial, l'home avui dia s'apropia directament o indirectament del 50% dels recursos aquàtics del planeta i, a Catalunya i Espanya, en alguns llocs els rius ja no arriben

al mar per la sobreexplotació que es fa dels seus recursos. També parlarem de quines són les funcions ambientals de les aigües que del riu van a parar al mar i de com en alguns casos l'excessiva regulació dels rius (com el Nil) ha provocat efectes no previstos en l'ecologia i l'economia dels seus deltes (i això ens ajudarà a comparar-ho amb el nostre delta de l'Ebre).

També dedicarem una part del cicle a parlar de la qualitat de l'aigua, tant de l'aigua que cada dia surt de l'aixeta com de la dels nostres rius. Dels esforços que es fan per garantir la potabilització de l'aigua i per intentar regenerar o mantenir la vida als rius mitjançant la depuració, i de les dificultats que es troben per a fer-ho.

Un altre aspecte que tractarem és el controvertit preu de l'aigua, que tothom pensa que és molt alt, però sobre el qual pocs saben el que comporta poder disposar d'aigua corrent potable cada dia sense problemes. Finalment reflexionarem sobre la importància d'acostar la gent als rius i que els vegin no tan sols com a col·lectors d'aigua o com a enemics que cal dominar perquè no ens inundin, sinó com a sistemes vius. Ho farem presentant un programa d'educació ambiental que vol acostar els rius, la seva vida i el seu funcionament a tots, perquè només entenent com

funcionen podem desfer aquells tòpics que semblen inqüestionables.

El cicle pretén, al capdavant, que els gestos quotidians de rentar-se les mans, estirar la cadena del vàter o rentar la verdura per a fer una amanida ens recordin que l'aigua és un bé escàs, que té una funció en la natura que no podem menysprear i que cal que siguem curosos en la seva utilització.

Les excursions han estat pensades en funció del cicle, de manera que es va a llocs on es poden veure infraestructures rellevants per a la gestió de l'aigua a Catalunya o ecosistemes singulars afectats per l'excessiva explotació dels seus recursos o per la contaminació de les seves aigües. Els conferenciants són tots reconeguts, tant per la seva competència professional com per la seva visió de la gestió de l'aigua diferent de l'habitual. Podríem dir que participen d'una visió nova de

la gestió de l'aigua que s'ha anomenat una «nova cultura de l'aigua», que no defensa l'obtenció de l'aigua de qualsevol lloc i a preu baix, com s'ha fet fins ara, sinó que promou la moderació en el consum i l'establiment d'unes regles clares de respecte a la natura que permetin mantenir els ecosistemes, alhora que satisfer les demandes bàsiques d'aigua per a una espècie, l'home, que massa sovint s'oblida que està acompanyat d'altres espècies en aquest planeta.

Entre altres coses, aquests objectius permetran que els socis de la SEAS i tots els altres excursionistes puguin, alhora, rentar-se les dents al matí abans d'anar d'excursió i gaudir després d'una caminada enmig d'un paisatge fresc en una vall encara solcada per un rierol d'aigües cristal·lines.

EL PARC DE YELLOWSTONE

Pilar Blasco

El setembre passat vaig dedicar les meves vacances a fer un recorregut per alguns dels estats d'EUA, acompanyada d'una amiga alemanya, la Kristina. El viatge va tenir com a objectiu principal la visita al parc de Yellowstone. Totes dues vam ser acollides per la Carol, una amiga nord-americana, de l'estat de Washington (a la costa del Pacífic), que va oferir-nos la casa, l'amistat i que ens va fer de guia. A més d'altres coses, elles van ser el meu suport lingüístic.

El trajecte en avió es va fer llarg, però va valer la pena. De tot allò, us vull explicar algunes de les coses que avui sé de l'esmentat parc de Yellowstone.

Algunes dades

El parc de Yellowstone és situat a l'estat de Wyoming i limita amb el de Montana, al nord, i el d'Idaho, a l'oest. Va ser constituït com a entitat l'any 1872 —per la qual cosa és el primer parc nacional del planeta—, amb la intenció que tothom pogués conèixer les meravelles naturals i observar la fauna en llibertat que allí hi havia: esquirols, antílops, cérvols, ants, bisons, llops, óssos (alguns de la mena grizzly)... Per què tanta diversitat de fauna i en tan gran nombre? Perquè s'hi podien alimentar

ben bé, gràcies a l'esponerosa vegetació existent, afavorida per terres fèrtils que havien deixat els fenòmens volcànics originats a la zona molts milers d'anys enrere.

La seva extensió —ho he sabut després— és molt semblant a la de la província de Lleida. S'hi pot accedir per cinc entrades diferents, en les quals, a més de cobrar per entrar-hi, s'informa per escrit els visitants de tota la normativa i consells que regeixen la vida dins del parc. Vaig saber, doncs, que si em trobava amb un ós no podia acostar-m'hi a més de 91 metres. Jo només feia que pregar per no haver de fer servir la cinta mètrica! També s'ha de tenir molta cura dels aliments i de les deixalles, ja que l'olor que desprenen pot provocar l'acostament dels animals i els incidents. Tot un seguit de regles que s'amunteguen i arriben a crear una certa preocupació, que es va esvaïnt a poc a poc, però, quan hom es dedica a observar l'entorn.

Dins el parc

Ara ja hi som dins! De seguida m'atrau una lleu aroma que acarona el riu. Què és? El baf que provoca l'activitat tèrmica que existeix sota el parc i que es mostra esplendorosa cap enfora. Una mica més enllà hem d'aturar-nos per força: un brogit ens reclama; és el de les fonts calentes que escupen a l'exterior ai-

gua i minerals. Ens hi acostem. L'olor de sofre ens envolta. La Carol ens diu que és sa d'aspirar-la, i ho fem. A l'instant veiem uns cérvols tots tranquils —molt acostumats a la presència humana— a la vora de la carretera (el parc té 600 km i uns altres 2.000 de pistes i de camins forestals).

Yellowstone ofereix albergs, hotels i dotze zones d'acampada. En triem una de ben situada, Norris, i acampem en una plaça lliure amb taula, bancs de ferro i foc a terra. Gaudim de bon temps, sol a dojo; però quan arriba el capvespre ens posem tota la roba a sobre i... apa, a dormir dins del sac! Durant la nit uns crits aguts ens desperten. Són els ants mascles, en època de zel, que reclamen les femelles. Al matí: un grau sota zero, i una gran capa de gebre pertot arreu! La higiene de rigor, un esmorzar frugal, i a descobrir el parc!

Terra de guèisers

Com que el subsòl de la part central de Yellowstone és ocupada per una gran caldera, hom pot fruit de diferents conques de guèisers. Cal saber que aquí trobem la major concentració de guèisers que hi ha en el món.

Visitem Shoshone Geyser Basin, situada en l'àrea de l'estany Shoshone i Porcelain Geyser Basin, que deu el nom al color dels minerals que surten a l'exterior i que tenyeixen l'aigua d'un blau magnífic.

Altres conques que veiem no poden lluir colors, però sí sorolls: glups, glups, glups... Silenci! La terra parla!

Hi ha una cosa, però, que ens entristeix. Arreu trobem arbres morts, testimonis del gran incendi que va assolar Yellowstone cap al final de la dècada dels anys vuitanta. Els experts van decidir no tocar res i que la mare natura fes la resta.

Un dels protagonistes del parc és el riu Yellowstone, que, després de recórrer més de mil quilòmetres, desguassa al Missouri. Apareix encaixonat en un gran tall de la muntanya que s'anomena Grand Canyon. Veiem diferents salts d'aigua molt cabalosos, però és Lower Fafis el que més ens impressiona. Ens aboquem des d'un mirador per veure'l més bé. Som lluny i, tot i així, el soroll fort de l'aigua no ens deixa sentir res més. Mirant tot l'entorn m'emociono. No tinc paraules per a descriure'l. Em manquen adjectius, i és millor callar. Miro els ulls de les meves amigues i trobo un sentiment comú.

Quan de tornada a la nostra «casetta d'acampada» passem per l'estany de Yellowstone, embellit per una bonica posta de sol, em crida l'atenció la seva grandària. Si no sabés que som terra endins em pensaria que m'estan prenent el número i que és un mar.

Un dels atractius més turístics —amb tota l'amplitud de la paraula— del parc rau a l'Old Faithful, un guèiser que expulsa l'aigua a uns cinquanta metres d'altura i ho fa

The Lower Falls, a Moran Point.

amb periodicitat, la qual cosa fa que hom pugui trobar l'horari en l'oficina d'informació als visitants. Aquests americans... Un guèiser amb horari de funció teatral!

He de dir que cada un dels cinc dies que ens vam estar al parc va ser diferent, però sempre envoltades per la vida de la terra, amb els seus guèisers, rius, estanys, vegetació, i per la vida dels animals —que s'hi passegen amb tota naturahtat, per-

què és casa seva—. Bé, uns s'hi passegen, i d'altres hi volen, com el falcó i l'àliga; i d'altres s'hi desplacen senyorial-ment, com els cignes i els ànecs.

Tot el que us he explicat és una petitesa comparat amb el que he viscut dins del parc. És per això que us recomano la seva visita... si no us fa por l'avió.

EL MASSÍS DEL BOUMORT

Jordi Gironès

El massís o muntanya del Boumort forma part del Prepirineu i és situat entre les valls de la Noguera Pallaresa i el Segre, fent de nexa d'unió entre la carena axial pirinenca i les serralades dels Montsecs. Es tracta d'una muntanya fonamentalment calcària (període Cretaci) amb alguns conglomerats (Oligocè), on l'aigua discorre per l'interior, per la qual cosa el paisatge esdevé dur i feréstec, tot i la presència d'alguns prats a la zona alta.

La seva privilegiada situació, voltada de grans serralades, i la seva solitud, només alterada per alguns isards —i fins i tot cérvols—, la fan molt atractiva per a l'excursionista que cerca indrets inèdits. Us recomanem, doncs, un itinerari ben assequible, tot i que lluny de Sant Just.

Cal que prengueu la carretera que va de Coll de Nargó a Tremp i, passat el coll de Bóixols, trobareu una pista que surt a la dreta i que indica cap a Montanissell i els Prats. La seguïu fins on es divideix i preneu la de l'esquerra, que condueix als Prats. La pista s'endinsa al magnífic Forat dels Prats, on creua el riu i inicia la pujada. Deixeu el cotxe —millor fer servir un cotxe amb la planxa alta— on hi ha una cruïlla molt marcada. Ací començarem l'excursió (1.425 m).

Seguim la pista de la dreta i al cap

de 20 min arribarem a les **masies dels Prats (1.490 m)**. Som en un gran pla en forma gairebé de con volcànic, tancat pels contraforts occidentals de la serra de Sant Joan i el roc de Senyús. En aquest punt cal esquivar aquest roc calcari blanquinós encarant-nos a l'oest per entre camps abandonats i seguint corriols perdedors. Es tracta de situar-nos sota el vessant on hi ha més bosc. Aleshores, sempre trobant i perdent corriols, aneu girant cap al nord i pujant cada vegada més dret, per entremig de la pineda de pi roig amb boix, fins a assolir la carena principal que connecta amb el cap del Boumort. Tot i que podeu perdre en algun moment el corriol, la carena és ben evident fins a arribar a la zona alta, on hi ha una tanca de filferro que en direcció nord us conduirà al **pla de la Llet (1.845 m)**. A prop, a llevant, ens quedarà el marcat roc de Senyús (1.894 m). Ara el bosc és ja de pi negre amb matollars de ginebró, que ens acompanyaran fins al cap del Boumort. Hem trigat una hora des de les masies dels Prats.

Cal acostar-se al cingle i seguir un corriol que el ressegueix en direcció oest i que permet gaudir del cingle que a vegades cau vertiginosament. No deixant mai el fil de la carena, anem guanyant la poca altura que ens cal fins a arribar a una mena d'altiplà on hi ha situat el **cap del Boumort (2.077 m)**. Hem trigat 1 h

El roc de Senyús. Foto de Jordi Gironès.

20 min des del pla de la Llet.

Abans d'arribar-hi val la pena acostar-se a l'espectacular vessant est, que ens permet de gaudir d'un impressionant panorama del Clot d'Escales i de la vall de Montellà o d'Inglada, tancada per la llarga cinglera que des del cap del Boumort se'n va cap a l'est pel roc de Senyús i la serra de Sant Joan, i acaba sobtadament al turó de Santa Fe d'Organyà.

Des del cap del Boumort es gaudeix d'un panorama superb. Al nord el Pirineu lleidatà, amb el proper pic de l'Orri i els cims llunyans de la pica d'Estats i el pic de Sotllo, una mica més a llevant les muntanyes d'Andorra i ja ben bé a l'est el Cadí,

el Pedraforca i el Port del Comte. Vers el sud-oest els tres Montsecs assenyalant l'inici dels Prepirineus. Si el dia us acompanya, ben segur que us hi estareu molta estona, l'indret s'ho val.

El retorn el farem resseguint de nou la cinglera fins a arribar, en 30 min, a un petit collet arran de cingle on hi ha una pista que puja des del sud. Cal seguir-la en davallada per la riba dreta (ponent) deixant una pista menor que la travessa. Seguiu a la dreta baixant fins a una pista important que ve de ponent i que cal seguir a l'esquerra (llevant) sense deixar-la fins al final de l'itinerari.

La possible monotonia que pot representar el fet de seguir una pista llar-

Joaquim Carbonell i Calders

Amb aquest eufemisme, el del títol de l'escrit, s'encapçalava la propaganda que des de la Secció es va enviar a tots els socis ja fa temps. Els passats 22 i 23 de juliol d'enguany una bona colla de gent vam fer realitat la frase. Ara bé, no ens hi van portar (ni a collibè ni de bracet ni de cap manera), hi vam anar caminant amb les nostres pròpies cames i amb els nostres propis esforços; però, en honor a la veritat, els 46 expedicionaris (no tot el poble) comptàrem amb l'ajut d'en Roig de Castellbisbal, que hi va posar el mitjà de locomoció entre Sant Just Desvern i Torla (també hi van intervenir, però en menor escala, els d'una companyia d'autobusos de per allà dalt que ens van acostar fins a la Vall d'Ordesa), i amb la gosadia d'algun conductor particular que es va atrevir, a més de caminar com un boig, a conduir el seu automòbil una bona estona tant d'anada com de tornada.

La calorada de pujada, a ple migdia, fins a l'esplèndida Cola de Caballo s'ho val, ja que a més dels diversos salts que ens acompanyaren pel camí i de la cua natural d'aigua que s'escola per la gorja del circ de Soaso, també hi havia la cua de centenars de turistes desvagats que amb la seva parsimònia i la seva vestimenta estiuenca donaven una nota de color a aquella massa homogènia de verd pirinenc.

Una estona amb els peus en remull dins l'aigua fresca dels Pirineus i una ganyipada van aportar els ànims necessaris per a emprendre la sobtada pujada fins al refugi de Góriz, on ens esperava el petit grup que s'havia desplaçat amb cotxe particular i que havien fet més via que la resta. Distribució de lliteres i asseure's a taula per sopar va ser tot u, això sí, després d'engolir-se una beguda ben fresca. El potent sopar muntanyenc (tres plats i postres) va servir per a alimentar el cos i endormiscar l'esperit, i posar-ho tot a punt de llit.

Com que l'organització patia per si no s'aconseguia la fita del Mont Perdut, el diumenge a les cinc de la matinada ja va sonar la veu agradable del cap de colla amb l'avís que calia llevar-se per primer de tot esmorzar i tot seguit partir vers el cim.

Es van classificar els marxaires en dues categories; els lents, formats pels de més edat i els menys avesats a les llargues caminades, i els ràpids, els més joves i els caminaires de mena. Tot plegat, però, amb el mateix resultat: assolir el cim. Més o menys cap a les onze del matí tots havíem fet cap al nostre destí, els 3.355 metres del Monte Perdido (Alpina dixit), això sí, havent passat abans pels prats d'altura encara ben verds i per les immenses tarteres de pedra grossa sota els colossals Mont Perdut i Cilindre de Marboré, i la tartera de pedra petita

Grup que va ser dut al Mont Perdut. Foto de David Buenacasa.

totalment neta de neu en l'última pala gairebé vertical i costosa de caminar-hi, que ens menaria a la cúspide de la piràmide.

Evidentment, la satisfacció va ser immensa, ja que, *tot i els mals averanys d'algun expert de la casa*, el 95,6% de la colla va plantar-se al capdamunt del muntanyot.

El retorn fins al refugi i d'aquí fins a trobar el vehicle també va anar a base de les dues categories. Però, els uns més de pressa i els altres més a poc a poc, a les sis de la tarda ja havíem desfet tot el camí i jèiem, cansats, sobre l'herba del gran prat de l'estacionament d'Ordesa. Una última menjada per a refer forces i els esperats co-

mentaris de la marxa i sobretot de l'estat corporal de cada un, especialment de la situació de les cames i dels peus, va posar fi al nostre esforç físic. A partir d'aquí l'esforç seria mecànic altra vegada, ja que nosaltres anàvem sobre els vehicles de transport.

L'arribada a Sant Just va ser poc abans de mitjanit; a partir d'aquí ja no sé res més de qui va anar o no a treballar l'endemà o qui va rendir més o menys a la feina, ja que només respon a la capacitat de resistència de cadascú.

**CASTELLSAPERA,
MÀXIMA ALTITUD
DE LA SERRA DE L'OBAC**

Josep Maria Rius

L'itinerari que descrivim és el realitzat a l'excursió matinal de la SEAS el dia 5 de març del 2000 i que, seguint la carena que encercla el torrent de la Coma d'en Vila, ens durà dalt de Castellsapera.

La sortida de la plaça de Verdaguer és a les 7,40 h i amb tres quarts d'hora deixem un cotxe 300 metres més amunt de la masia de la Barata, punt final de l'excursió. La resta de cotxes i nosaltres mateixos ens arribem fins a l'alzina del Sal·lari, on comença la matinal.

Són les 8,35 h quan, davant del rètol amb el mapa del parc, comencem a caminar pel camí que surt darrere del rètol esmentat, que seguirem només uns deu metres, punt on ens desviarem a la dreta pel corriol que, travessant el torrent de la Coma d'en Vila i en fort pendent per entremig d'un alzinar jove amb brolles d'estepes i brucs, guanya altitud ràpidament. En sortir de l'alzinar deixem a l'esquerra el camí que duu a la font dels Traginers i amb 25 min som sota dels Tres Jutges, fent una parada per resseguir les petites balmes que formen els penya-segats.

Deixem l'indret per l'esquerra del camí de pujada i voregem les roques per un camí fitat que al cap de 10 min deixem per un corriol que hi ha a la dreta i que s'enfila per l'obaga entre alzines, boixos i galzerans fins a la carena rocallosa dels Tres Jutges. Des d'ací

la vista panoràmica de la Mola i de la riera de les Arenes és magnífica, però nosaltres no hi perdem el temps perquè el dia no és bo i, després de carenejar pel Morral del Llop, a les 9,25 h ens aturem per esmorzar: un dels objectius bàsics de les matinals. El d'avui ha estat ben assortit, amb vins de la Ribera del Duero, Castell del Remei i Sarra, rematats amb un bon carajillo o tallat (salut que no ens falti).

Refets d'una manera tan evident, a les 10,10 h reiniciem el camí, que al cap de 10 min travessa el GR-5, va per dalt la carena i poc després el torna a trobar i el segueix fins a un xalet. Prenem a l'esquerra un camí que passa per sota del xalet i que ens durà fins al coll del Boix. Són les 10,35 h.

Des del coll hi ha una espectacular vista de Montserrat, però el dia continua sense acompanyar-nos. A la nostra dreta i seguint els senyals del parc, amb 5 min més som a l'alzina del Vent, imponent arbre que té un perímetre de 2,80 m i una alçària d'11 metres. El racó és molt humit i atapeït, amb poca perspectiva per a la fotografia. El camí el travessa i en 5 min més ens duu fins a les ruïnes de la Coma d'en Vila. Refem el camí de tornada al coll del Boix i seguim la carena pel GR-5; en passar pel coll de la Tanca deixem a l'esquerra un camí ample que baixa a l'alzina del Sal·lari. Pugem al turó de Tres Creus i ens crida l'atenció unes alzines que algú, apilant pedres, ha convertit en bivacs.

Dalt, un punt geodèsic explica el magnífic panorama: el Paller de Tot l'Any, la Porquerissa, Montserrat i tot el massís de Sant Llorenç.

Baixem fins al collet i seguim el GR-5, que deixem aviat per seguir un corriol que, seguint els cingles del Castellsapera per llevant, ens duu fins a una canal molt dreta que a les 12,15 h ens deixa al cim de Castellsapera. El cim és pla, amb una creu de fusta. Nou i extens panorama.

A les 12,30 h deixem Castell-sapera per la canal de ponent, que té alguns trams que cal superar agafant-nos a les arrels dels arbres. El pendent mena al camí del Paller de Tot l'Any, que seguirem cap a l'esquerra fins al torrent del Coll Estret. Són les 12,40 h i perdem una mica de temps buscant senyals verds i blancs. Una vegada localitzats, només ens cal seguir-los per un camí estret i amb molta vegetació que ens durà al vehicle que hem deixat al camí. Són les 13,30 h. Els xofers han anat a buscar la resta de vehicles i mentre els esperem,

comentem el canvi que ha sofert el dia, ara amb un cel ben net.

Assistents: J. Carbonell, J. Franco, J. Gironès, J. Gómez, J. Fernández, J. M. Rius Gimeno, D. Rius, M. Fusté, I. Cònsul, R. Porredon, M. Cònsul i J. M. Rius.

Horaris:

Alzina del Sal·lari - els Tres Jutges: 0,25 h

Els Tres Jutges - turó de Castellar: 0,25 h

Turó de Castellar - coll del Boix: 1,10 h

Coll del Boix - turó de Tres Creus: 1,05 h

Turó de Tres Creus - Castellsapera: 0,35

Castellsapera - coll Estret: 0,25 h

Coll Estret - la Barata: 0,50 h

Horari total: 4 h 55 min.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de setembre del 2000

- S'ha decidit reeditar tres tre-

balls fets per membres de la SEAS durant els anys setanta, considerant el seu interès per divulgar-los entre els socis, una vegada millorats estèticament. També s'accepta la possibilitat de publicar alguns treballs de socis actuals, previ acord de Junta. Com a primer cas, es publicarà un treball fet pel soci Sebastià Farràs i Amigó.

- En aquesta reunió cal destacar que han estat donats de baixa deu socis per impagament; era un grup de joves que no han continuat les seves activitats dins l'entitat.

- L'excursió al Mont Perdut, oberta al poble de Sant Just, ha estat un èxit rodó, amb una nombrosa assistència i l'arribada al cim de 46 companys. Tot un èxit que esperem poder repetir en una altra ocasió i un altre cim. La sortida ha tingut un superàvit per a la SEAS de 6.250 pessetes.

- Jordi Gironès informa que ha creat una base de dades de tots els escrits apareguts en el Butlletí de la SEAS i que és a disposició de tothom qui la pugui necessitar.

- S'acorda que la SEAS programi la divulgació d'un audiovisual d'espeleologia per a commemorar els trenta anys del GERP. L'acte tindrà lloc el 17 de novembre a les nou del vespre.

- S'aprova la compra d'una tenda i es fa esment de la donació a l'en-

titat d'un ordinador per part de Josep Maria Ballart.

Reunió del 3 d'octubre del 2000

- S'ha comentat àmpliament el Sopar de Motxilla, que enguany hem celebrat a la Sala Piquet per problemes tècnics de llum, al qual han assistit 56 socis, millorant la xifra de l'any anterior. També ha estat comentada la consolidació del Concurs Fotogràfic amb 14 participants —els mateixos que l'any anterior— i la comissió que té cura del certamen ha informat que farà alguns canvis a les bases que permetin obrir més la participació sense perdre l'orientació muntanyenca. Les noves bases hauran de ser aprovades en un propera Junta.

- S'ha informat sobre l'agermanament que farem, com d'altres entitats del poble, amb la localitat alemanya de Horb am Neckar.

- Els organitzadors del cicle d'iniciació a l'alta muntanya «Fulgenci Baños» per a joves han informat sobre el calendari 2000-2001, mitjançant el qual reprenen l'activitat, mantenint el nombre de participants i fins i tot amb un possible augment.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc Any XXXIII, núm. 231

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera, Ferran de la Fuente, David Buenacasa
i Pau Mora (taula de redacció), Elisabeth Bart (tramesa),
Eulàlia Nuet (correcció de textos) i Josep Nuet (autoedició).

Índex

Portada: Mont Perdut. Fotografia de David Buenacasa.

Calendari	78
Editorial: La SEAS i l'aigua, per Narcís Prat i Maria Rieradevall	79
El parc de Yellowstone, per Pilar Blasco	81
El massís de Boumort, per Jordi Gironès	84
«Et portem al Mont Perdut», per Joaquim Carbonell i Calders	87
Castellsapera, màxima altitud de la serra de l'Obac, per Josep Maria Rius	89
Informació de la SEAS	91

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES